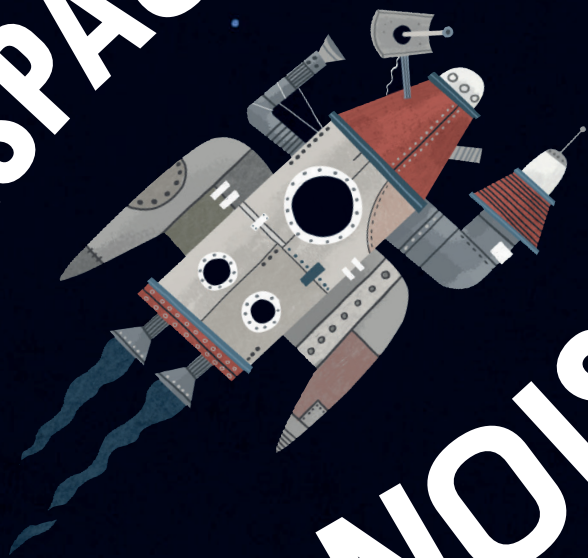

FRANCESCA
CAVALLO

CONTES ESPACIALS

De l'autora
del best-seller
*Contes
de bona nit
per a nenes
rebels*

per a
del NOIS
FUTUR

Estrella Polar

Il·lustracions de
Luis San Vicente
Epíleg de
Pedro Mañas

FRANCESCA
CAVALLO

CONTES ESPACIALS

De l'autora
del best-seller
*Contes de bona
nit per a
nenes rebels*

per a **NOIS**
del **FUTUR**

Il·lustracions de
Luis San Vicente

Epíleg de
Pedro Mañas

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Storie spaziali per maschi del futuro*

© del text, Francesca Cavallo, 2024

© de l'edició original, Undercats, Inc., 2024

Undercats i Maschi del Futuro són marques registrades

Il·lustracions de Luis San Vicente

© de la traducció, Maria Luna Cuberta, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2025

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2025

ISBN: 979-13-87782-50-4

Dipòsit legal: B. 15.972-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

ÍNDEX

EL PLANETA
DELS ARXIBONZES

26

EL PLANETA
DELS PIRATES

38

EL PLANETA
DE LA SELVA ENCANTADA

48

EL PLANETA
DELS OGRES

60

EL PLANETA
DELS DOS FANTASMES

74

EL PLANETA
BLAU

82

ESTACIÓ
ESPACIAL
ADULTS

INTRODUCCIÓ

12

EPÍLEG
de Pedro Mañas

170

NOMÉS S'ADMETEN
ADULTS SI VAN ACOMPANYATS
D'INFANTS

EL PLANETA
DELS ANIVERSARIS

96

EL PLANETA
DELS PINZELLS MÀGICS

108

EL PLANETA
DE LES GRANOTES

120

EL PLANETA
PUDENT

130

EL PLANETA
DELS CONILLS

144

EL PLANETA
DE LA FERRALLA

156

AGRAÏMENTS

174

L'AUTORA
I L'IL·LUSTRADOR

178

EL PLANETA DELS ARXIBONZES

SOBRE UN TURÓ BLAU, EN UN PLANETA TRAVESSAT PER UN GRAN RIU ROSA, S'ALÇAVA UN PALAU AMB MIL HABITACIONS.

Tres-centes eren dormitoris, tres-centes eren banys. Després hi havia cent cuines, vuitanta sales de jocs i vint piscines. De les dues-centes habitacions restants, ningú no en sabia res. En aquell palau enorme vivien quatre persones: un nen que es deia Bartomeu, una nena que es deia Vanda i els seus pares, els arxiducs d'Arxibonze.

Els Arxibonze hi havien viscut durant generacions. Al passadís més llarg, de fet, hi havia un munt de retrats de tots els grans homes que havien governat fins a aquell moment. Al final de la galeria hi havia dos marcs sumptuosos i buits.

—Algun dia hi seré jo, aquí, fill meu —va dir l'arxiduc a en Bartomeu.

—I allà hi seràs tu —va afegir l'arxiduchessa.

De la Vanda, la nena, no se'n preocupava ningú. A més, no hi sortia cap dona, als quadres. La tradició exigia que fos el primer fill mascle qui heretés el palau, amb l'objectiu que el deixés al seu primer fill mascle, i així successivament.

—LA TRADICIÓ NO ES TOCA!

—deien com a mínim un cop al dia l'arxiduc i l'arxiduquessa. La tradició, però, tenia un preu.

Amb les seves tres-centes llars de foc i les seves vint piscines, aquell palau consumia tota la llenya i tota l'aigua disponibles al planeta, i deixava els habitants que hi vivien al voltant enfredorits i assedegats.

Un dia, una velleta amb les espatlles i els dits corbats per l'edat va demanar audiència a l'arxiduc, que la va rebre arrepatat a la seva enorme butaca vermella, amb l'arxiduquessa i els seus dos fills a banda i banda.

—Tinc fred i no tinc aigua per rentar-me ni per beure —va dir la velleta—. No podria viure en una de les dues-centes habitacions que no feu servir?

—Quina bajanada! —va respondre l'arxiduc—. Des que el món és món, en aquest palau poden viure només els arxiducs d'Arxibonze, i vostè, amb tots els respectes, no és ni arxiduc ni Arxibonze.

Després va mirar la seva muller i van recitar a l'uníson:

—LA TRADICIÓ NO ES TOCA!

La Vanda va córrer a omplir una gerra d'aigua i la va dur a la senyora, cosa que va disgustar d'allò més els arxiducs. En Bartomeu estava a punt de dir alguna cosa, però va callar per no disgustar ell també els seus pares.

La velleta llavors va girar el rostre arrugat cap a ell.

—Per la cobdícia dels Arxibonzes i pel teu silenci, et maleeixo —li va dir—. Podràs ser arxiduc i governar per sobre nostre, però no podràs governar-te a tu mateix. Flotaràs, incapaç d'aturar-te, mentre els Arxibonzes i els seus descendents regeixin aquest planeta.

En Bartomeu va notar que un calfred li recorria l'espina. Volia suplicar a la velleta que el perdonés,

però un cop més la veu se li va trencar. Mentre observava com el gep de la dona desapareixia rere la porta, va notar que el seu cos perdia tot el pes, com si una força invisible l'estirés cap amunt. Va buscar frenèticament alguna cosa a què aferrar-se, però ja estava suspès en l'aire.

—De pressa! —va cridar l'arxiduc a l'arxiduchessa, mentre s'enfilava al tron per engrapar la cama del fill—, dona'm una corda!

L'arxiduchessa va agafar un dels cordons de les cortines, va lligar-ne un extrem al turmell d'en Bartomeu i l'altre, al canell del seu marit.

A partir d'aquell dia, l'Arxibonze s'endua el seu fill allà on anava, com si fos un globus lligat a un cordill.

—No pateixis, fillet meu —li va cridar l'arxiduc perquè el fill el sentís—, jo governaré per tu, però el teu retrat el penjarem igualment a la galeria.

Mentrestant, en Bartomeu, des de les altures, podia apreciar encara millor el patiment que el seu pare infligia al poble, i la Vanda, des de terra, veia com el seu germà estava cada cop més trist.

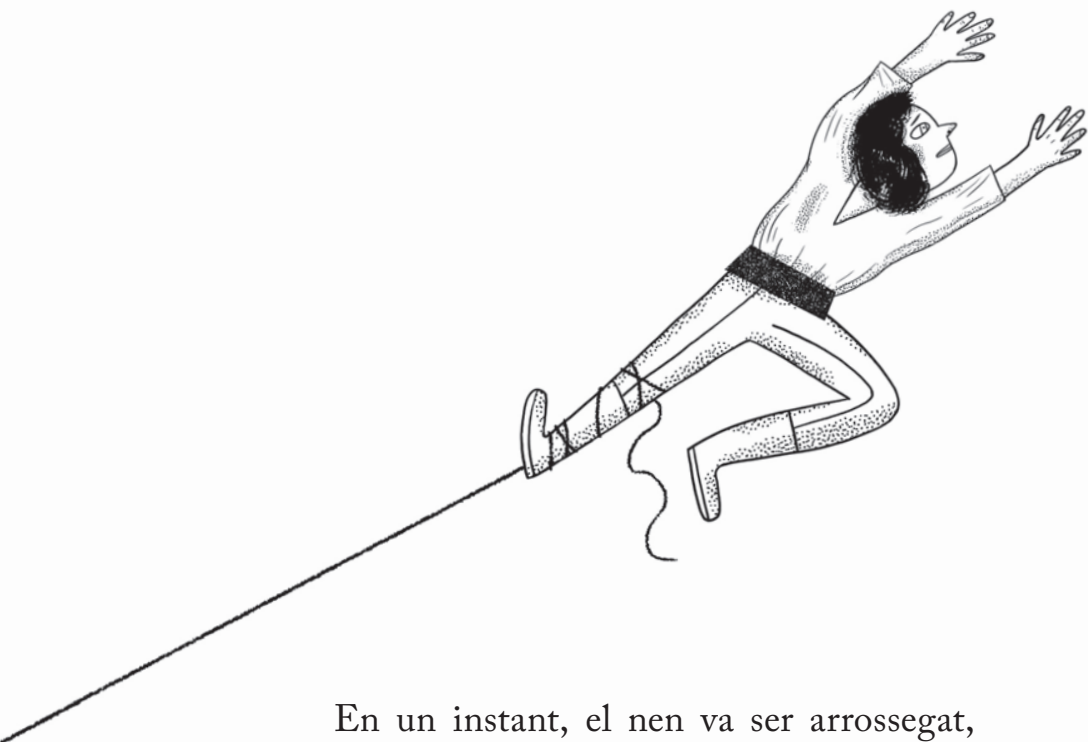
Una nit, una tempesta terrible va colpir el planeta. L'arxiduc, que havia de sortir a ordenar als seus súbdits que deixessin de lamentar-se i que

comencessin a beure's l'aigua que queia del cel, va decidir deixar el seu fill a palau, lligat al respatllet d'una cadira.

Quan la Vanda ho va veure, va entendre que era el moment de fer-hi alguna cosa. No podia suportar veure el seu germà d'aquella manera, així que va deslligar el cordó de la cadira, se'l va nuar al canell i va fugir en plena tempesta.

Els trons eixordadors i els llamps ardents semblava que volguessin fer el cel a miques. El cel va romandre intacte, però just quan la Vanda estava a punt d'entrar en una petita cova per refugiar-se, un llamp va caure a prop seu i va trencar el cordó que lligava en Bartomeu a la seva germana. Desesperada, la Vanda va cridar i va demanar ajuda, però ningú la va sentir plorar enmig de la tempesta.

En un instant, el nen va ser arrossegat, empès a dreta i esquerra pel vent, com un vaixell de paper entre les onades d'un mar tempestuós.

Va volar cada cop més lluny fins que es va enredar a les branques del Gran Arbre Violeta, l'arbre més gran del planeta. Allà, exhaust, es va quedar adormit.

Quan es va despertar l'endemà al matí, la tempesta havia amainat i es va trobar a pocs centímetres de la cara de la...

—Vanda! —va exclamar en Bartomeu, boig d'alegria.

—JA ERA HORA QUE ET DESPERTESSIS!

—va exclamar la nena, i li va fer un petó sonor al front.

—Pensava que no et tornaria a veure mai més —va respondre el nen.

Amb compte de no esgarrinxar-lo, la Vanda va ajudar el seu germà a deixar-se anar de les branques de l'arbre violeta i li va explicar tot el que havia vist mentre corria darrere seu per no perdre'l de vista en la tempesta. Tots dos, llavors, van decidir viatjar de punta a punta del seu planeta. Van superar el riu rosa, van pujar muntanyes ben altes i van córrer amb totes les seves forces per planures d'espigues molt altes i vermelles que feien moltes pessigolles. Van descobrir que, com més s'allunyaven del palau, més bonic era el planeta.

—No estàs enfadada amb mi? —va preguntar un vespre en Bartomeu a la seva germana, mentre aguantava una pedra amb les cames per seure amb ella a la vora del foc.

—Per què? —va demanar la Vanda.

—Perquè no t’han preparat cap quadre —va respondre el noi, enrojolant-se.

—M’avorriria si em tanquessin en un d’aquells marcs —va riure la Vanda.

—Potser hauríem de tornar a casa —va dir en Bartomeu.

—Sí —va coincidir la Vanda—, anem-hi.

I així, aquella nena alegre i el seu germà volador van emprendre el camí de tornada cap al palau.

Quan hi van arribar, malauradament van descobrir que l’arxiduchessa i l’arxiduc havien mort, l’un escanyat amb un os de pollastre, i l’altra, amb una llesca de pernil massa gruixuda.

En Bartomeu i la Vanda van portar flors a la tomba de l’arxiduchessa i van fer pintar un bonic retrat de l’arxiduc per col·locar-lo a la galeria, tal com ell hauria volgut. Llavors en Bartomeu va agafar el marc buit que un dia havia de contenir el seu retrat i el va despenjar de la paret. I, mirant la seva germana, va dir:

—Jo també m’avorriria si em tanquessin en un marc.

AQUÍ ACABA LA TRADICIÓ DELS ARXIBONZES.

Tan bon punt va haver pronunciat aquestes paraules, l'encanteri es va trencar.

En Bartomeu va mirar cap avall i va veure que finalment els peus li tornaven a tocar a terra.

El palau havia estat buit durant molt de temps, però ara finalment era ple de vida. De fet, per invitació d'en Bartomeu i la Vanda, els habitants van omplir els passadissos, es van capbussar a les piscines i es van estirar a l'ombra dels salzes blau cel del jardí.

De les vint cuines, en van començar a brollar aromes de tota mena i es van instal·lar llargues taules per a tothom que passés per allà.

Encara avui, si arribeu al planeta dels Arxibonzes a l'hora de dinar o de sopar, us podreu afegir a un d'aquests alegres banquets i passejar per la galeria per admirar els retrats de tots els Arxibonzes. O més ben dit, de tots menys un.

